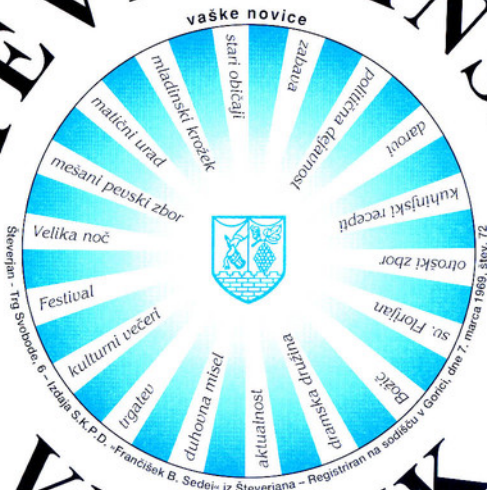

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

OPREMLJ: ČLANI DRUŠTVA - P.B. SEDEJ -
UREDILJ: MARJAN DRUŠČINA (glavni urednik):
IVAN VOGRIC, ELIANA HUMAR, KATJA DORNI, MARTINA HLEDE,
HAJRIJANA CORSI, MARTINA VALENTINČIČ, ERIKA DORNI, EVELIN BULFONI
EDI HLEDE (odgovorni urednik) - Lasten tisk

VELIKI TEDEN

Ljudska pesem

Ko je Jezus od Matere odšel
in je veliki, sveti teden začel,
je Marija, polna bolečin,
vprašala Sina s srcem žalostnim:

»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo to nedeljo s teboj?«
»Danes bom kot kralj češčen,
z oblačili in palmami okrašen.«

»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti ponedeljek s teboj?«
»V ponedeljek popotnik sam bom,
ki nikdar prenočišče ne dobom.«

»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti torek s teboj?«
»V torek pa svetu bom prerok,
oznanil, da je minljivo vse in povsod.«

»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto sredo s teboj?«
»V sredo bom reven in ubog,
za trideset srebrnikov izdan iz Judeževih rok.«

»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti četrtek s teboj?«
»V četrtek v dvorano grem svetlo
kot jagnje za sveto Rešnje telo.«

»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti petek s teboj?«
»V petek, Mati moja ljuba,
odrešim svet, da ne obupa.«

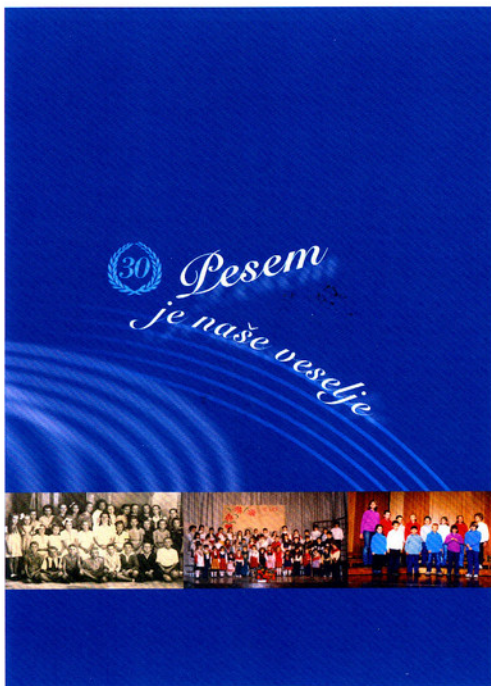
»Oh, Sin, ti ljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto soboto s teboj?«
»V soboto pa zrno bom pšenično,
ki se v zemlji prerodi resnično.

V nedeljo raduj se, Mati moja,
stopim čez kamen iz groba pokoja,
in v roki svoj križ držim,
da z njim ta svet razveselim.«

Poezija je bila objavljena v knjigi Velika noč na Slovenskem leta 1990. Gradivo je zbral in uredil Jože Dolenc.

PRAZNIK MLADIH IN PESMI

Slovensko katoliško prosvetno društvo F. B. Sedej se od svojega nastanka ponša z razvejanim in pestrim delovanjem; posamezne sezone so programsko nabite ter vsebinsko kakovostne. V petdesetletnem neprekinjenem delovanju se pri društvu večkrat srečujejo s pomembnimi obletnicami, ki jih beležijo posamezne včlanjene skupine in ki se jih je vredno primerno spomniti.

Prišli smo tako do leta 2005, ko Števerjanci proslavljajo pomemben jubilej, in sicer 30. obletnico nepretrganega delovanja Otroškega in Mladinskega zbora. Prav lepa množica domačinov in prijateljev se je zbrala 6. marca 2005 ob 16. uri v Sedejevem domu, da bi skupaj obeležili važen mejnik.

»Blaženi Anton Martin Slomšek je dejal, da je petje božji dar. Tudi mi lahko rečemo, da je naš Otroški in Mladinski zbor božji dar za naše verno občestvo, za SKPD Frančišek B. Sedej in za ves Števerjan«. Kulturni spored se je pričel z mislijo domačega župnika Antona Lazarja, ki jo lahko tudi razberemo v uvodu priložnostne brošure, ki jo je uredila Eliana Humar. Ob priliki je bila torej oblikovana brošura Pesem je naše veselje – Ob 30. obletnici Otroškega in Mladinskega zbora, zajeten prikaz celotnega delovanja Otroškega in Mladinskega zbora skozi desetletja. Brošura je posvečena v spomin Anki Černic, ki je bila gonilna sila zbora že od začetka njegovega delovanja. Poleg krajšega zgodovinskega orisa do leta 1975 in dejavnosti zbora v zadnjih tridesetih letih, lahko pobliže pregledamo nastope od leta 1975 vse do današnjih dni. Poleg tega si lahko ogledamo več barvnih in črno-belih fotografij. Za uresničitev publikacije se je treba zahvaliti Združenju cerkvenih pevskih zborov iz Gorice za finančno podporo.

Po pozdravu predsednika SKPD F. B. Sedej Mihaela Corsija in branju župnikove misli, je bil oder prepuščen zboru pod vodstvom Eliane Humar in ob klavirski spremljavi Martine Valentinčič. Osrednjo točko so seveda oblikovali otroci, saj je bil praznik namenjen njim, njihovi pripravljenosti, poštrevnosti in vztrajnosti. Uvodoma so se, ob praznovanju dneva kulture, poklonili slovenskemu pesniku Francetu Prešernu. Otroški zbor je zapel nekaj pesmi Janeza Bitenca in Lenčke Kuper. Nato sta skupno nastopila oba zbora, nazadnje pa se je predstavil Mladinski zbor, torej mladina, ki bo čez kakšno leto pela že v mešanem zboru domačega društva. Večer je povezovala Costanza Frandolič.

Spodaj si lahko še ogledamo zaključno fotografijo večera: nastopajoči skupaj z Ado Gabrovce in Valentino Humar.

Po koncertu je Alojza Bratuž v imenu Združenja cerkvenih pevskih zborov iz Gorice prinesla svoj pozdrav in čestitke ob tako lepem jubileju. V svojem posegu je podčrtala pomembno vlogo, ki jo ima petje v Števerjanu že mnogo let. Izrazila je tudi voščila za nadaljnjo rast Otroškega in Mladinskega zbora.

Nazadnje gre še zahvala osnovni šoli Alojza Gradnika in Alessiu Stasiju za pripravo kuliserije, Marku Lutmanu pa za ozvočenje in luči.

Ob tem jubileju je prav, da v prvi vrsti iz srca čestitamo vsem vzgojiteljem, ki so se v letih zvrstili v vlogi duše zbora, staršem, otrokom in vsem, ki jim zbor stoji pri srcu. Bistveni cilj Otroškega zbora je socializacija in druženje otrok, ob njiju pa tudi zahtevnejša naloga, in sicer vzljubitev petja in slovenske pesmi. Mislim, da je to mladim Števerjancem znano.

POPRAVILA MED BOROVCI

V soboto, 15. februarja 2005, so se pričela nujna obnovitvena dela borovcev, torej v parku ob Sedejevem domu, ki so še v polnem teku. Števerjanski fantje so s pomočjo nekaterih zidarskih mojstrov opravili res veliko dela. Na južnozahodni strani, nad Formentinijevo hišo (od lipe proti Emimi hiši) so fantje odstranili staro mrežo, počistili in uredili zelenje ter zabetonirali temelje, postavili robnike in mrežo. Na zahodni strani, ki gleda proti Emimi hiši, so pripravili izkop in postavili betonski zid visok dobra dva metra. V kratkem naj bi se še pričela dela za novi oder.

BOŽIČNI ČAS V ŠTEVERJANU

PRIPRAVE NA BOŽIČ

Božični čas nam vedno ponuja občutke, ki so vsakokrat novi, polni pričakovanja in želja po toplem, lepem in skrivnostnem. Števerjanski fantje postavijo vsako leto v adventnem času na Sedejev dom mogočno zvezdo repatico, ki je vidna od zelo daleč. Nekaj dni pred svetim večerom pa se fantje in dekleta Mladinskega krožka F. B. Sedej in druga mladina zberejo v cerkvi in postavijo lepe jaslice in božično smreko. Za postavitev jaslic skrbijo navadno fantje, okraske za božično jelko pa izdelajo vsako leto dekleta.

NOVOLETNO SREČANJE

Tudi letos so se upravitelji, predstavniki kulturnih in gospodarskih ustanov, lovskih družin in policijskih enot, obmejnih občin Brda, Dolenje, Krmin in Števerjan srečali na vsakoletnem božično – novoletnem srečanju, ki je bilo v četrtek, 23. decembra, v občinski dvorani na županstvu v Krminu.

BAKLADA IN POLNOČNICA

Najlepši dogodek je gotovo polnočnica, ki vliva v vsakega od nas novega zaupanja in zagona. Na Jazbinah jo je na sv. večer ob 21. uri daroval domači župnik Anton Lazar. Domači cerkveni pevski zbor je pod vodstvom Zdravka Klanjščka ubrano oblikoval slovesnost. Mladi in tudi manj mladi občani so se nato zbrali pri Marijini kapelici na Bukovju, kjer so se udeležili baklade, ki jo je priredil Mladinski krožek F. B. Sedej. Tako so številni prisotni ob molitvi in petju prišli na *plac* v Števerjan, kjer se je opolnoči pričela slovesnost Jezusovega rojstva. Domači pevci so pod vodstvom Vladimira Čadeža zapeli latinsko sv. mašo ter nekaj novih poznanih slovenskih božičnih pesmi. Po končanem obredu je vse čakal tople čaj pred Sedejevim domom.

KOLEDOVANJE

Pred nekaj leti se je v naši vasi zopet obnovil stari običaj koledovanja. Na dan Gospodovega razglasenja, 6. januarja, so števerjanske domove obiskali modri z Vzhoda: Gašper, Miha in Boltežar. Na vrata so s tremi križi zaznamovali začetnice imen treh svetih in letnice novega leta: 20 + G + M + B + 05. Modri so pri vsaki hiši zapeli znano kolednico in hišno poslopje pokadili s kadihom. Tokrat so se fantje razdelili v dve skupini in tako poleg števerjanskih domov so še obiskali nekatere na Oslavju, v Pevmi in Štmavru. Obe skupini je pripravila neutrudna Snežica Černic. Nabirka je bila tokrat namenjena otrokom v Egiptu. Vsega skupaj je bilo nabrano 1560,00 evrov.

GOSPODOVO RAZGLAŠENJE

Na dan sv. treh kraljev so člani društva pripravili in organizirali prijeten popoldan. Program se je začel s pozdravom predsednika Mladinskega krožka Aljoše Dorni. Nato je sledil nastop Otroškega in Mladinskega pevskega zbora pod vodstvom Eliane Humar in ob klavirski spremljavi Martine Valentinčič. Otroci so na poseben način predstavili Jezusovo rojstvo, v zamisli in režiji Eliane Humar. Tonski mojster je bil v tem primeru Niko di Battista, ki je skrbel tudi za razsvetljavo.

Program se je nadaljeval z ogledom filma o Športnem tednu 2004 in z nagrajevanjem natečaja Moje jaslice. Seveda ni manjkala običajna tombola. Med programom so nas obiskali sveti trije kralji.

Gostom večera, ki so bili v tem slučaju otroci, so člani društva skuhalo pašto. Za ostale je bil na voljo čaj s panetonom in pršut, ki ga je na letošji tomboli odnesla domov Liza Terčič.

KATJA DORNI

NATEČAJ MOJE JASLICE

27. decembra 2004 si je komisija ogledala 20 jaslí vaških otrok. Odločila pa je, da bo tokrat nagradila tiste, ki so res z lastnimi ročicami ponazorili Jezusovo rojstvo. Iz tega vidika pa so bili Miha Kovic ter Matej in Nikolaj Hlede, katerima sta sestrici Veronika in Tereza dajala moralno podporo, res najboljši. Miha je za nekaj točk premagal Mateja in Nikolaja, ki sta se uvrstila na pomembno drugo mesto. Ko je žirija opazovala jaslíce večjih, se je odločila, da mora biti nagrajena tudi Isabel Klanjšček, ki je letos pripravila tudi drevesce in zato ker so bile njene jaslíce sorazmerno res velike. Komisija je poleg nje nagradila še Elijo in Fabijana Mužič, ker vsako leto presenečata gledalce s posebnimi jaslíci. Letos so bile figure iz steklenic. Zdelo se nam je tudi primerno, da podarimo nekaj tudi Štefaniji Beretta, ker se že veliko let trudi, da je Božič v družini Beretta res enkrat. Naj bo Štefanija s svojo vztrajnostjo v zgled vsem otrokom.

KATJA DORNI

PIKA POKA PIKAPOLONICA

In že je tu pust 2005, ki je kar hitro potrkal na vrata. Zato si je bilo treba privihniti rokave in začeti s pripravljanjem pustnega voza. Ideje so prihajale na dan. Na koncu pa so Števerjanci odločili, da se bodo preoblekli v pikapolonice. V torek, 8. februarja, so štartali s placa že ob 12.30, a pustno romanje po Števerjanu je trajalo kar veliko, saj se je vse zaključilo ob 23. uri, ko so zopet dospeli do placa. Pikapolonice so ob spremljavi harmonike, na katero je neutrudno igral Tadej, prinašale srečo in veselje po domovih. Vsi so jih nestrpno čakali, zato se pustarji opravičujejo, če so koga izpustili, s prisego, da jih bodo, če ne prej, obiskali naslednje leto.

Živijo Pust in na svidenje v letu 2006.

KATJA DORNI

ČE SI ZDRAV, PIJEŠ IN JEŠ, JE NORMALNO, DA GREŠ NA SNEG

...a tudi v bazen. In tako se je res zgodilo v nedeljo, 23. januarja 2005. Ob 6.30 je s placa štartal avtobus s plavalci in smučarji proti Avstriji. Še malo zaspani, so si med potjo ogledali film Fantozzi, da bi si tako nabrali moči. V Beljaku so izstopili plavalci, ki so cel dan lahko počivali v termah Warmbad. Smučarji pa so se cel dan spuščali z vrha Osojščica (Gerlitzten).

Zmatrani so se po 16.30 zbrali pri avtobusu, kjer je Florijan že rezal salamo in sir ob slaščici in kozarčku briskega vina. A pozno je že bilo in morali so po plavalce, ki so sproščeni čakali na avtobus. Žal niso mogli sodelovati pri zakuski, zato se jim smučarji opravičujejo. Vesela družba pa je takoj utihnila. Le še kdo se je oglašal sem pa tja. Drugi so kar zaspali.

Utrudljivo res, a lepo. Tako je tudi letos dobro uspel izet na snež, z upanjem, da bi jih Mladinski krožek še organiziral.

KATJA DORNI

DELOVANJE MEŠANEGA ZBORA

V mesecu decembru se je mešani zbor v glavnem ukvarjal s cerkvenim petjem pri raznih božičnih mašah. Pevci so na božični dan zapeli nekaj tradicionalnih božičnih pesmi, kot so *Božji nam je rojen Sin*, *Sveta noč* in *Glej zvezdice božje*, tako da so lahko vsi navzoči pomagali pri petju teh priljubljenih melodij; poleg teh pa so zapeli še nekaj umetnih skladb, kot sta Harejevi *Le spavaj sladko detece* in *Božična noč* ter Merkujeva *Te dan je vsega veselja*. Pri polnočnici je zbor pod taktirko Vladimírja Čadeža in ob orgelski spremljavi Martine Hlede izvedel Slovensko pastoralno mašo na božične napeve Lojzeta Mava. Isto mašo so pevci ponovili tudi 9. januarja 2005 na Sv. Gori. Na orgle je tokrat igrala Eliana Humar. Zbor se trenutno pripravlja na Primorsko Poje, ki bo v Štandrežu v petek, 1. aprila 2005, ob 20.30. Poleg tega je pred nami Velika noč, ki bo letos že konec marca.

MARTINA HLEDE

DELOVANJE OTROŠKEGA IN MLADINSKEGA ZBORA

V zadnjih treh mesecih so se pevci Otroškega in Mladinskega zbora predstavili občinstvu ob različnih priložnostih.

Na dan božiča sta Otroški in Mladinski zbor zapela nekaj pesmi med sveto mašo ob 10. uri. Verniki so lahko prisluhnili Bitenčevim V hlevčku na slamici in V Betlehemu za goro, ki so ju zapeli najmlajši pevci. Iz grl Mladinskega zbora pa sta zazveneli slovenska ljudska božična *Jožef priletel mož* in *Gačnikova Neko noč*.

Ob dnevu nedolžnih otrok, t.j. 28. decembra, je Otroški in Mladinski zbor pevsko oblikoval sveto mašo v števerjanski cerkvi. Pod cerkvenimi oboki so zazvenele znane božične melodije, kot so *Tam stoji pa hlevček*, *Glej zvezdice božje*, *Kaj se vam zdi*, poleg teh pa tudi *Srce mi poje pesem*, *Gačnikova Neko noč*, ljudska *Jožef priletel mož* in *Bitenčevi V hlevčku na slamici* in *V Betlehemu za goro*.

6. januarja 2005 so pevci oblikovali tradicionalno božičnico v Sedejevem domu. Otroci so prebrali zgodbo Štepana Zavrela *Rojstvo v Betlehemu* in med branjem zapeli 12 božičnih pesmi, ki so bile v smiselni povezavi s tekstom.

S tem nastopom se je zbor poslovil od lepega božičnega časa. V naslednjih dveh mesecih so se pevci intenzivno pripravljali na pomemben praznik ob 30. obletnici neprekinjenega delovanja Otroškega in Mladinskega zbora. Nekajkrat so tudi odpadle pevske vaje zaradi gripe velike večine pevcev. Mladinski zbor je v zadnjem mesecu imel kar dvakrattedensko pevske vaje: s svojo vztrajnostjo so dokazali, da zelo radi pojejo zahtevnejše pesmi, poleg tega pa jim je petje pri srcu.

V nedeljo, 6. marca, se je ob 16. uri odvijala proslava ob 30. obletnici zbora. Pevci so se lepo odrezali. Škoda, da je manjkalo kar precej pevcev Otroškega zbora, saj so v zadnjem trenutku zboleli.

V mesecu aprilu bo Otroški zbor nastopil na reviji Zlata grla v Sovodnjah, Mladinski pa na tekmovanju Zlata grla, ki se bo letos odvijalo v Kulturnem centru Lojze Bratuž v Gorici. Vsi poslušalci in prijatelji naših dveh mladih zborov toplo vabljeni!

ELIANA HUMAR

DRAMSKA DRUŽINA

V sredo, 2. februarja 2005, sta v Kulturnem Centru Lojze Bratuž Zveza Slovenske Prosvete iz Trsta in Zveza Slovenske Katoliške Prosvete iz Gorice podelili dramski družini F. B. Sedej iz Števerjana priznanje Mladi oder 2005 z enodejanko Povsem navaden dež Klaus Sandlerja. Naj jim bo v spodbudo!

NEKAJ O PRODAJI VINA IN PA O PITJU

Znaki splošne krize, ki se pojavlja na svetovnem merilu, se na žalost poznajo tudi na vinu. V tem zimskem času se je pač prodaja vina precej zaustavila. V prvi vrsti moramo prišteti krivdo preobilni letini, ki smo jo prejšnjo jesen pospravili. Takrat smo namreč potrgali od 20 do 30% grozdja preveč in to negativno vpliva na dveh nivojih. Prvi problem je ta, da je treba prodati od 20 do 30% več vina, drugi pa je ta, da je to vino tudi manj kakovostno. Letini 2002 in 2003 sta bili količinsko skromni, a kvaliteta je bila takrat zelo visoka. Če bi se pravočasno zavedeli te preobilice grozdja in bi zmanjšali za 20 – 30% proizvod zadnje letine, bi imeli sedaj v kleti izredno kakovost vina in veliko manj problemov s prodajo.

Po drugi strani pa se pojavlja problem potrošnikov vina. Na žalost imajo vedno manj denarja, zato si ne morejo vedno privoščiti okusne večerje v restavraciji ob steklenici dobrega vina. Alkoholstest na cesti pa je tudi pripomogel, da se je uživanje vina zreduciralo. Italijanski potrošnik bi se moral zgledovati po navadah, ki jih opazimo drugod po Evropi. Vino se ne pije namreč samo v restavraciji, barih ali weinbarih, kot se tem sedaj reče. Drugod po Evropi, kjer so cestni zakoni glede pijanosti še bolj strogi, si ljubitelji dobre kapljice sami nabavijo razna vina in jih doma uživajo. Seveda je to precej zamudno in tvegano, saj se ne spuščajo kar tako na slepo po teh nakupih. Ustrezni vodniki raznih vin dosti pripomorejo, da se spoznajo proizvajalci in potrošniki vina. Enoturizem pa je povezovalna nitka. To pomeni, da si ljubitelji vina privoščijo par dni počitnic v raznih vinskih področjih, si tam ogledajo kmetije, ki so jih že prej spoznali preko raznih vinskih vodnikov in direktno kupijo vino. Seveda je to še dodatno delo za kmetije, ki morajo imeti nekoga in prostor na razpolago za sprejemanje gostov. To je pa koristno za obe stranki: kmet vnovči takoj denar, ker po navadi taki ljubitelji vina direktno plačajo vino, ne pa daljnoročno, kot pa ga plačajo prekupčevalci. Stranka pa plača steklenico vina najmanj 50% nižje, kot bi jo plačala po raznih restavracijah.

IVAN VOGRIČ

OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO

JANA

Jana je v hiši. V hiši je tudi Matija. Jana in Matija imata skodelici. Ojoj! Matija nima več skodelice.

DIANA KOMJANC, 1. razred

SNEG

Zunaj sneži. Sneg pokriva zemljo. Dnevi so kratki, noči so dolge. Jan se sanki. Luca se pelje s sedežnico. Klara smuča, Petra pa se drsa.

LUCA SKORJANC, 1. razred

DELFIN

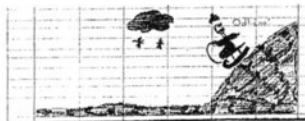
Delfini so zelo inteligentne živali. Človeka se ne bojijo. Živijo v jatah in se hranijo z ribami.

JAN LANGO, 1. razred

FLOKI

Peter ima psa Flokija. Ta leži v pasji uti. Peter mu prinese kost. Potem ga pelje na sprehod.

GUGLIELMO FRATI, 1. razred

KLARA TERCIC, 1. razred

SARA SOBAN, 1. razred

JULIAN DE CARO, 1. razred

PETRA CIGLIČ, 1. razred

ALEKSANDER FRANDOLIC, 1. razred

MOJ ZAJEC

Moj zajec je piškote, koruzo. Moj zajec se kliče Tonči ali pa Fido. Rad je zviti, teče po kuhinji. Rad se igra, rad grize, rad skaka. Moj zajec je siv in bel.

TAMARA FIORELLI, 2. razred

OPIS PREDMETOV

V razredu imamo veliko omaro za shranjevanje šolskih pripomočkov, zvezkov itd. Narejena je iz lesa in je svetlo rjave barve. Dolga je 3,2 m, široka 0,8 m in visoka 2,1 m. Razdeljena je na tri enake navpične dele. V notranjosti je polica, na katero učenci in učitelji spravijo učno gradivo, zvezke, pripomočke, kasete itd.

SARA TERPIN, 2. razred

RUSICA PREGNALA GRDINICO IZ LISIČJE HIŠICE

Rusica je rdeča mravljica, ki pred presenečenim volkom, medvedom in zajcem, potem ko so brezuspešno poskušali zgrda in zlepa pregnati hudobno grdinico iz lisičnjaka in rešiti ogrožene mlade lisičke, zlahka izžene pošast. To ji uspe tako, da mu zleze na hrbet in jo neprestano pika in grize.

Jaz bi pregnala grdinico z rogovi in bi šla gor na hrbet in z rogovi bi jo napičila.

Grdinica je prosila medveda, naj jo reši iz luknje in v zameno mu ponudi lonec medu. Ko je prišla iz luknje, je hotela medveda požreti. Mimo je prišla lisica in medvedu pomagala grdinico spraviti nazaj v luknjo, ker pa ta ni hotela nazaj, ji je lisica rekla, da ji ne verjame, da je bila res notri. Za dokazati lisiči je grdinica šla nazaj v luknjo in takrat sta medved in lisica porinila kamen nad grdinico in jo zaprla.

LUCIJA LANGO, 2. razred

SNEŽI!!!

Vse je belo, pada sneg, močno zebe, močno piha. Ni niti enega lista. Strehe so vse bele. Voda je ledena in se ne vidi trave. Živali iščejo hrano. Zemlja je kot bela odeja, po kateri bi rad hodil. Se pa zelo drsi. Na parkirišču stoji snežak. Kamene oči ima, usta pa lesene. Na vejah je sneg. Po cesti se sprehaja pes Oto in za sabo pušča stopinje. Zelo lepo je.

MATEJ HLEDE, 2. Razred

BABIČINA PRIPOVED

Ko je bila ona mlada, je živila na kmetiji. Doma so imeli v hlevu krave, vole in teličke. Pozimi so jih krmili s senom in otrobi. Spomladi so jih vsak dan pustili na pašo. Takrat so morali biti zelo previdni in paziti, da se niso preveč najedle detelje. Tista krava, ki jo je pojedla preveč, jo je pričelo napenjati. Bilo je zelo nevarno, da ji poči želodec. Takrat niso imeli še telefona in so morali v Gorico po živinozdravnika. Ta je moral živali z iglo prebosti trebuh, da se je spraznil plin. Večkrat pa se je zgodilo, da se je živinozdravnik pripeljal prepozno in je žival že poginila. To je bila velika škoda za ta leta. Vendar so živali razkosali in meso razdelili med sosede.

JERNEJ TERPIN, 3. razred

IZGUBLJENI PRSTAN

Živel je deček, ki je imel prstan. Dečku je bilo ime Andraž. Nekega dne je izgubil prstan in ga je začel iskati. Prehobil je hribe, doline, mesta in vasi, ampak ga ni našel. Po poti je srečal robota, ki je imel Andražev prstan. Andraž ga je prosil, ampak robot ga ni hotel vrniti. Zato je Andraž predlagal, naj naredijo tekmo in zmagovalec si bo obdržal prstan. Robot se je strinjal. Določila sta, da bosta pretekla 7 gora. Kdor bo prvi prispel do gradu Ane, bo zmagovalec. Deček je bil hitrejši in je po velikem naporu končno pridobil prstan. Vrnil se je k očetu in materi in skupaj z njimi so praznovali vesel dogodek.

ANA TERCIC, 3. razred

SNEŽI!!!

Juhu!!! Sneži. Vse je belo, strehe so polne snega in tudi dvorišče. Vse je megleno in jutri se bomo sankali s sankami. Če gledaš sneg skozi okno, kako pada, imam občutek, da imam pred seboj sneženi vrtnec. Snežinke plešejo v zraku. Sedaj bi se sankal in kepal s sošolci. Toda zunaj se drsi. V trenutku je vse zmrznilo, so močni sunki vetra. Kako je vse neverjetno belo!!!

MATIJA CORSI, 3. razred

ODPOTOVAL SEM V VESOLJE

Nekega dne sem v svoji hiši dobil neki politični zemljevid. Ta je kazal en znak v Siciliji. Naslednji dan sem s helikopterjem odpotoval do Sicilije. Ko sem prišel točno na kraj, sem dobil neko vesoljsko ladjo. S to sem odpotoval v neskončno vesolje, toda prej sem dobil meč. Potem se je vesoljska ladja kar vozila in me je peljala v en čuden planet, ki se je imenoval MP tri. Tam so živele živali vseh vrst. Nekatere so govorile. Te so bile žive! Ko smo jih pozdravili, vesoljska ladja nas je peljala na en čuden meteorit. Tam smo dobili dosti vesoljčkov, ki so se vojskovali proti drugim vesoljčkom. Mi smo pomagali tistim, ki so se branili in tako so zmagali. Jaz bi hotel potovati neskončno po vesolju.

MARCO MAREGA, 4. razred

HAJKU POEZIJA – VODA

Tsunami,
od strahu in smrti
jaz lahko samo jočem.

Visok vol je predrl
skozi koralni greben.
Podrl je vse.

Voda
vir življenja, je postala
vir smrti.
ENRICO MAREGA, 4. razred

LEPA VIDA

Nekoč je lepa Vida stala ob morju in je prala plenice. Mimo se je pripeljal zamorec z ladjo, se ustavil in vprašal lepo Vido, zakaj ni več tako rdeča in cvetoča kot nekoč. Odgovorila mu je, da jo je zadela nesreča, ker je bolan sin in mož stalno kašlja. Ta je bil namreč že prileten. Tedaj ji zamorec predlaga, naj se obnaša kot žerjavi in naj zapusti ta kraj, ter se preseli k španski kraljici. Tu bi lahko dojila in negovala španskega kraljeviča. Lepa Vida se je vkrcala na ladjo. Ko je bila ta že sredi morja, se ji je potožilo po zapuščenem in se je večkrat zajokala. Pretekle so tri nedelje in Vida je prišla h kraljici. Naslednje jutro je zgodaj vstala in povprašala jutranje Sonce, kako je z njenim sinom. Ta jo je obvestil, da je sin umrl, mož pa jo išče po morju in je ves nesrečen. Zvečer pride Luna in Vida, ki gleda skozi okno, jo povpraša za njene drage. Tudi Luna ji da isti odgovor. Mimo pride kraljica in povpraša Vido, zakaj tako silno joče. Zlagala se ji je in ji povedala, da je izgubila zlato posodo. Kraljica jo potolaži in ji zagotovi, da bo kupila novo posodo. Lepa Vida se je vrnila k dojenju kraljeviča, v sebi pa nosila neskončno žalost.

LUCA FIORELLI, 5. razred

DOMIŠLJIJSKI SPIS

Nekoč, ko so bili čarovniki, nekdo je napravil čarovniški prstan. Ta je imel moč za uničiti cel svet.

Hobit Bilbo, ki je potoval, je našel v eni jami ta prstan. On ga je skril v svoj žep in se je vrnil domov. Njegov tovariš je bil Hobit Fabijan. Tisti, ki je iskal prstan, je bil Gollum. Bil je ena pokveka. Lukec je bil bel čarovnik, ki je rekel Bilbu, da mora odstraniti prstan Fabijanu. Bilbo ni hotel in zato se je preselil. Gollum ga je srečal, ampak ni videl prstana. Bil je tako jezen, da ni hotel, da se preseli, ker je imel občutek, da ima prstan. Zato Bilbo si je dal prstan na prst in je postal neviden. Tekel je, dokler ni prišel do velikega gradu. Tam je živel kralj Daniel in njegov sin Fabijan. Ko je Fabijan videl prstan, ga je prosil, da ga mu izroči. Bilbo ga je dal, ampak je rekel, da mu mora dati vsak mesec nekaj blaga. Fabijan je privolil. Naslednji dan kralj Daniel je sanjal, da mora prstan vreči na ogenj, za razumeti, kdo ga je naredil. Potem pa je slišal konje, ki so prihrumeli. Daniel je vstal iz postelje in je šel pogledat, kaj se je zgodilo. Videl je Golluma. Daniel je vprašal, kdo je, ampak on je videl prstan, zato ga je vzel in je zbežal. Naslednji dan Fabijan je šel iskat svoj prstan, ker ga je imel njegov oče. Ga ni več dobil. Gollum je jokal in potem je rekel: »Moj zaklad!« Vrgel je na ogenj prstan in zato se je videlo, kdo ga je naredil. To je tudi pokazalo moč prstana, ki je ubila Golluma. Ta čarovniški prstan je bil slikan.

Gollum je pomagal drugim in zato so ga častili.

LORENZO VIZIN, 5. razred

DAN SLOVENSKE KULTURE

15. februarja smo na šoli praznovali dan slovenske kulture. Na proslavo smo povabili urednika Števerjanskega vestnika, Marjana Drufovko.

V uvodu smo predstavili doktorja Franceta Prešerna in prebrali nekaj njegovih poezij, sami smo spesnili kratke pesmi japonske zvrsti Hajku, v katerih se izpiše samo bistvo našega mišljenja in čustvovanja; tema je bila voda. Za tem se je predstavil urednik in se priporočal, naj ga pozorno poslušamo, saj bomo zato nagrajeni z značkami Števerjanskega vestnika. Povedal nam je, da je Števerjanski vestnik začel izhajati leta 1969, razložil je še, kako zbirajo gradivo, kdo pomaga pri delu. Za tem nam je pokazal sestavo časopisa; na uvodni strani je kolo, na katerem so zabeleženi naslovi

člankov in rubrik. Nato je povedal, da so nekoč imeli za tisk čuden stroj. Pri uporabi tega so se vedno precej umazali. Zdaj pa imajo računalnik in še druge pripomočke. Gospod Marjan nam je povedal, da dva izvoda Števerjanskega vestnika pošljejo v Avstralijo, nekaj izvodov v Slovenijo, nekaj v srednjo Italijo, nekaj v Avstrijo... Povedal je še, da delavnica je bila nekoč v Štandrežu, sedaj pa je v Števerjanu.

Ob zaključku nam je gospod Marjan Drufovka podaril po eno značko Števerjanskega vestnika; nato smo se mu zahvalili in gospod Marjan Drufovka je odšel.

DANIEL HLEDE, 5. razred

ŠE NEKAJ O DNEVU POSVEČEN PREŠERNU V OŠ ALOJZ GRADNIK

V torek, 15. februarja 2005, so osnovnošolci, ob dnevu kulture, priredili manjši kulturni spored. Učiteljice so povabile na šolo uredništvo Vestnika in tako so lahko otroci od bliže spoznali vaško glasilo. Ob koncu je bila napravljena skupna fotografija.

KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT?

Intervju z gospodom Lojzetom Korenom

Katerega leta ste se rodili?

»Rodil sem se 3. aprila 1920 v zaselku Ašči v Števerjanu. Pri nas doma so pravili *pri Korenovih*. Moji starši so bili po rodu Števerjanci: oče se je imenoval Mihael, mama pa Francka Gravnar. Oba sta se ukvarjala z majhno domačo kmetijo. Bili smo koloni in življenje ni bilo prav lahko. Doma smo imeli malo od vsega, od par glav živine, malo vrta, sadja, zelenjave, do vinograda. V zakonu sta se poleg mene rodila oba starejša in že pokojna brata Jožef, ki smo mu pravili Pepi, in France.«

Poliomielitis, ki je bil gospodu Lojzetu vsjojen že pri rojstvu, seveda mu ni poenostavil že tako zahtevnega otroštva.

Z obema bratoma ste se dobro sporazumevali, odnos z bratom Francetom pa je bil nekaj več, ki včasih ga je celo težko obrazložiti s preprostimi besedami.

»Drži!«

Nahajamo se tik po prvi svetovni vojni, ko Števerjan je bil skoraj do tal porušen. Življenje na kmečki vasi je bilo torej v tem času za vse zelo naporno, toliko bolj za vas otroke!

»Nismo se posvečali odvečnemu igranju, celo obratno, stalno smo pomagali doma pri opravljanju manjših in večjih kmečkih del. Tako smo želi travo, jo tudi sušili in spravljali za zimo ter s tem ravnali kravo, ki je predstavljala edini vir življenja.«

Kaj vam je mama pripravljala dobrega za obroke?

»Večina smo jedli zelenjavno mineštro s peščico riža ali pašte, ob praznikih je bil golaž s polento.«

Ali ste radi obiskovali osnovno šolo?

»Osnovno šolo sem obiskoval v Britofu. Nisem prav rad hodil k pouku, a nekako prisiljeni smo bili zaključiti peti razred osnovne šole. Učenju nismo posvečali veliko pozornosti.«

Kaj pa potem?

»Hodil sem se učiti mištrja *žniderja*, krojača h Karlutetu na Križišče. Ta mištir sem opravljal dobrih petnajst let.«

Prihrumela je druga svetovna vojna. Se spomnite kake posebne dogodivščine ali tragičnega dogodka?

»Nekega dne sem bil na delu ob svojem šivalnem stroju. Italijanski vojaki so vdrl v hišo, me aretirali in me takoj odpeljali v Trst na zasliševanje. Pretepli so me, izpraševali, v zaporu sem bil dobra dva meseca, do poloma Italije. Vzrok te aretacije mi ni bil nikoli jasen. Bil je pač vojni čas. Potem sem se vrnil domov in se še naprej preživljal s šivanjem. Tudi prihod Nemcev je doprinesel vaščanom veliko strahu in gorja.«

V mladosti ste začel vaditi na klavir.

»Ko sem bil star trinajst let sem začel hoditi dvakrat tedensko na lekcije za klavir in harmonij na Placuto v Gorico k skladatelju Emilu Komelu. Bil je kar strog. Na lekcije sem hodil kakih štiri leta,

zatem sem svoje znanje izpopolnjeval doma, kjer sem veliko vadil na harmoniji, ki mi ga je posodila župnija. Župnik Sedej je spodbujal in sam podpiral nadarjene mlade domačine pri studiju. 23 - letni mladenič sem že orglal ob praznikih v cerkvi.«

Leta 1943 ste na povabilo župnika Sedeja nastopili kot organist in pevovodja cerkvenega pevskega zbora, ki je štel približno 30 članov. Tako ste vodili cerkveni pevski zbor osem let od leta 1943 do leta 1951.

»Vadili smo enkrat tedensko, ob priloiki posebnih cerkvenih praznikov tudi dvakrat. Za Veliko noč leta 1948 mi je uspelo sestaviti moški zbor, ki je pri glavni maši zapel dve velikonočni pesmi.«

Pred Lojzetom je orglal v števerjanski cerkvi pokojni Lojze Levpušček iz Pevme. Kaj pa potem?

»Po letu 1951 nisem mogel več orglati, tudi če orglanje mi je resnično ostalo vedno v srcu. Tako sem župniku Sedeju obljubil, da mu bom sam poskrbel novega orglarja. Slišal sem o nekem Hermanu Srebrniču, ki se je pred kratkim preselil v Gorico in obvlada orglanje. Šel sem tako v ulico Lunga, Herman je živel nasproti cerkve in mu natanko izpostavil problem. Herman je takoj pristal, saj je sam zelo ljubil petje in orglanje. Prišel je v Števerjan, se takoj vključil v skupnost, se preselil z družino in še danes živi v Števerjanu in bodri mladino k petju.«

Povrnimo se k vašemu zasebnemu življenju!

»30. decembra 1944 sem se poročil z Marijo Ciglič, doma iz Števerjana. V zakonu se je rodil sin Ivan in dvojčici Marija in Ana. Takoj po poroki sva živela na ženinem domu, pri Tončevih v Klanцу, kjer še danes živi Marija. Pri Tončevih sem pomagal več let pri delu na kmetiji. V letih petdeset sem se odpravil v Stuttgart v Nemčijo, kjer sem dobil zaposlitev v tovarni televizorjev. V tujini sem bil celih pet let, v tem času sem se samo enkrat vrnil v svojo rojstno vas. Po dokončni vrnitvi v Števerjan sem začasno živel pri Aščevih in zatem sem odšel v Gorico, kjer sem še par let opravljal mištir krojača in zatem sem se upokojil. Tako danes uživam skromno penzijo. Najprej sem živel v majhnem stanovanju v ulici Mameli, nato v ulici Croce in danes živim v ulici Faidutti.«

Vaše največje veselje?

»Čebele, s katerimi sem se ukvarlal trideset let. Nego čebel sem spoznal pri domačinih Ignaciju (Nacetu) Maražu in Jožefu (Pepetu) Komjancu, ki sta se rada ukvarjala s čebelarstvom. Več let sem imel svoj čebelnjak v Grojni in pa na Jazbinah in proizvajal slasten med.«

Najlepši trenutek, ki ste ga doživeli v svojem življenju?

»Prihod v novi svet, med ljudmi drugače govorice od svoje, v Nemčijo je bil zelo pozitiven in presenetljiv. Deležen sem bil velikega spoštovanja, pozornosti. Vzel sem si v najem le sobo pri neki družini za prenočišče, a dobesedno so bila odprta vsa vrata, povsod sem imel prost vstop. Rad se spomnim teh let.«

Kak nasvet bi dali današnji mladini?

»Ne rad dajem nasvetov, še toliko manj mladim, ker imam vtis, da ne radi poslušajo starejših. Mladi imajo danes od vsega in ne vejo, kako se je nekoč živelo veselo, a v popolni revščini. Želim jim, da bi se vedno imeli tako dobro, a dovolite mi, da vsaj malo podvomim. Še nekaj naj vam povem: delajte, cesar si resnično želite.«

Poleg drugih zdravstvenih težav je gospoda Lojzeta šest let od tega prizadela možganska kap. Telo je nedvomno oslabeło, a ravno tako ostaja dobre volje in počutja.

MARJAN DRUFOVKA

DOMAČA VAS, BISER NAŠ

Osnovna šola v Števerjanu je pričela z delovanjem tam neke v drugi polovici 19. stoletja, menda leta 1878. Prvi učitelj je bil Janez Jug. Najprej se je več let pouk odvijal v zasebni hiši ob cerkvi sv. Florijana, od leta 1896 pa je bilo na razpolago novo šolsko poslopje v Britofu, stara osnovna šola v Števerjanu. Pred letom 1878 se je odvijala tako imenovana *nedeljska šola*, ki ni bila obvezna. Kdor je želel je po maši šel v zakristijo, kjer jih je župnik učil branja in pisanja.

Osnovnošolski pouk se je odvijal vse do leta 1927, ko je Gentilijev zakon ukinil slovenske šole in uvedel pouk samo v italijanskem jeziku. V začetku tridesetih let je obiskovalo osnovno šolo v Števerjanu okrog 200 otrok in torej sta bili potrebni dve šolski stavbi: 1. in 2. razred sta imela pouk v Britofu, 3., 4., 5. razred pa v pritličju občinske hiše. Leta 1931 so v stavbi, kjer danes stoji občinska hiša odprli otroški vrtec, ki je bil do leta 1943. V šolskem letu 1943-44 ni bilo pouka, zaradi razpada Italije. Od marca do junija 1944 je učila v šolskem poslopju zgornjega dela vasi kot pomožna učiteljica domačinka Marija Klanjšček. Po Brdih so bile stavbe, kjer se je odvijal osnovnošolski pouk tarča požigov in poškodb in tako je bila sežgana tudi tista v Britofu tako, da se je kar parkrat pouk odvijal v stavbi današnje občinske hiše. Takrat je bila šolska uprava bodisi pod partizansko kot zavezniško oblast, v letniku 1945-46 sta bili učiteljici nameščeni od obeh uprav. S tem letnikom so uvedli jugoslovanski predpis in sicer šolsko obveznost za otroke od 7. do 15. leta starosti. Naj omenimo, da so šolski nadzorniki, v narodnem duhu, strogo pazili da se niso dekleta družila z italijanskimi partizani.

Pouk v Britofu se je odvijal vse od leta 1896 do leta 1981, upoštevajoč seveda poškodbe in požige, ki jih je v skoraj sto letih stavba doživela.

MARJAN DRUFOVKA

Iz naše bližnje preteklosti...

V ŠTEVERJANU PRED 65. LETI

V tretjem letniku goriškega bogoslovja je bil posvečen v duhovnika bogoslovec Marijan Komjanc, star komaj triindvajset let, doma iz Mocverja, s trdne kmečke domačije. Novomašno slavlje je bilo za števerjanske občane izreden dogodek. 70 odstotkov prebivalcev je bilo kolonskega izvora, le 30 odstotkov prebivalcev je imelo lastno hišo in kos lastne zemlje, ki so jo ročno obdelovali.

Za novomašni praznik g. Marijana smo se vsi vaščani pripravljali z velikim veseljem in navdušenjem, a najbolj »ta mladi«.

V Britofu, v drugi hiši proti Trojišču, je živel z bratom Lojzetom že preko 40 let star fant, ki se je imenoval Pepic. Pepic je nas mlade povabil naj gremo z njim v goro Sabotin, kjer raste veliko nežnega zelenja beluša. Bilo je v mesecu avgustu. Bili smo obuti v visoke moške čevlje, kajti v Sabotinu je veliko strupenih kač, zlasti gadov in modrasov. Pozno popoldne smo se s Pepicem vračali domov z velikimi snopi nežnega beluševega zelenja. To zelenje smo nanizali na tanko nit motvoza, na špago in spretni mladeniči so to obesili pod strop cerkve, da so nežni zeleni slapovi lepšali okrašeno zidovje. Pred cerkvijo so fantje postavili lep slavolok iz bršljana in raznih zelenih vejic. Za lepo slovesnost nove maše g. Marijana je sodelovala vsa vas.

Nova maša je bila 8. septembra 1940 ob deseti uri. Novomašnika so v sprevodu v cerkev spremljali oče Pepč in mama Anca, sestre Justina, Viktorija in Marija, ter bratje Pepe, Mirko in Ivo; veliko število duhovnikov sobratov, večje število sorodnikov, prijateljev in znancev. Po slovesnosti v cerkvi je sledila gostija na domu na Mocverju, ki je trajala še pozno v noč. Kako je bilo vse lepo organizirano, bodisi pri strežbi, kot pri jedi.

Leto kasneje, na nedeljo sv. Mohorja, 13. julija 1941, pa je slavil novo mašo pater Matej Perše, doma iz Grojne v Števerjanu, v župnijski cerkvi v Števerjanu. Spodnja fotografija beleži prav svečani dogodek: v sredini sedi pater, na skrajni desni stoji Pepic, ki ga v svojem zapisu tudi omenjam.

G. Marijan je zaradi zdravja ostal še nekaj let doma v Gorici, v ul. Brigata Pavia. S časom se mu je zdravje izboljšalo, da je deloval kot duhovnik najprej v Gabrjah ob Vipavi in nato v Sovodnjah ob Soči, kjer je živel in bil dekan. Skrbno je pri njemu gospodinjila sestra Justina, ki je ostala z njim do prezgodnje smrti. Gospod Marijan je pokopan na pokopališču v Sovodnjah ob Soči.

Po 65. letih bomo v Števerjanu spet dočakali novo mašo. Bogoslovec Alessio Stasi se v ljubljanskem bogoslovju skrbno pripravlja na ta vzvišeni poklic. V upanju, da se bo za njegovo novo mašo vsa vas brez izjeme potrudila za pripravo tako redke slovesnosti, kot smo se je z veseljem in vsestransko zajemnostjo pripravljali števerjanski vaščani pred 65. leti.

ADA GABROVEC

GRENAK SPOMIN

V prejšnji številki Vestnika je prišlo do pomote. Izidor se gotovo ni rodil na Matajurju, tam je padel v partizanih. Rodil se je na Palušču v Števerjanu.

Njegovo mlado življenje
tam v gozdu izginilo je.
V naši družini z nepozabljeno
žalostjo smo ostali vsi!

Leta so kar hitro bežala, polna življenjskih težav, ki se jih da premestiti le z dobro voljo in družinsko ljubeznijo. Sestra Jušta je še vedno upala, da bi se njen mož Izidor vrnil domov. Odločila se je, da se bo odrekla uživanju sadja, tako dobrega kakor ga je ona imela na kmetiji. Upala je namreč, da bi Bog na ta način pomagal njenemu »Izetu« za povratek domov, ali pa, če bi bil že mrtev, bi mu dal večni mir in pokoj. Nekaj časa zatem sem se jaz, Alma, najmlajša v družini osmih otrok, poročila, zapustila svoj rojstni dom in odšla v Trst. Spet se je ona razžalostila; bili sva namreč zelo povezani. Čutila se je osamljeno, vedela je, da ne bo večne pomoči na njivi po Mladicah, ne petja in vsakdanje večerne družbe. Mnogo let od takrat je že minilo, a povest tistega dogodka v mojem srcu ni mi utihnila. Zapis sem začela že leta 1983, a zaradi mojega so čustva žalosti in zaposlenosti pri delu, ni mi ga uspelo dokončati. Sedaj pa mi čas dovoli to dopolniti in ga v moj spominski zvezek deniti.

Res je, da mnogo žrtev bilo je,
nekateri na domači zemlji počivajo,
Izeta pa ne vemo,
katera zemlja pokriva.

Ta misel me še vedno preganja
in celo družino vznemirja,
čeprav minilo že dosti je let.

Kakor ledena megla objame me spomin
Tistih daljnih zločinskih časov.
Utopljen žalost, na obisku tiste zemlje,
sedeča na skali, razmišljala sem,
v krogu tistih gozdov v Klodiču.

»Ize!« Kjerkoli si,
počivaj za vedno v Božjem miru!

(KONEC)
ALMA HUMAR

OB SVOJEM JUBILEJU ...

Trdo je bilo moje življenje,
a vse sem prebolela in zadnje čase
sem si družbo izbrala
in veselje pridobila.
V življenju nič slabega nisem storila,
čisto vest imam in zato bi rada,
da vsaki kristjan ne pozabi,
da življenje je eno samo.

Čudna leta so me doletela,
ko vsako jutro druga kost

naj bi me bolela,
a če bom poslušala svoje kosti
se nič kaj dobrega ne zgodi!
Povem vam, da bom še naprej vesela
in z dobro voljo jutro bom začela.
Ne bom pozabljala na zabave
in rada bom zahajala
med prijatelje prave.
21. aprila letos bom praznovala 77 let,
poveselite se z menoj, dokler živim.

IVA GABROVEČ

GLAS PRIJATELJEV

Lignano, 7. februarja 2005

Dragi prijatelji!

Čutim se vrednega, da vas smatram in kličem kot prijatelje.

S spominom skoraj neprestano zahajam med vas Števerjance, posebno ko prebiram vaš »Vestnik«.

Med Števerjanci sem preživel svoja najlepša in najuspešnejša mlada leta. Lepo se zahvalim predsedniku SKPD za pošiljko s publikacijo ob 50. obletnici kulturnega delovanja SKPD. Zelo rad in z občudovanjem sem pregledal vaše bogate kulturne uspehe v teh 50. letih. Ko sem gledal slike iz časa svojega delovanja med vami mi je oživel spomin na tista leta, spoznal sem neizbrisne obraze prijateljev »Fantovskega in Dekliškega krožka«. Njihova dobra volja, mladostna navdušenost, zvestoba veri in narodu je bilo podlaga pri obnovi SKPD.

Ko se ponosno veselimo ob jubileju, ob tako bogatih sadovih vašega neutrudnega delovanja lahko mirno sodimo, da v svojem času smo dobro sejali. Hvaležni bodimo Bogu, da je to seme blagoslovil in njegovo rast spremljal.

Ponovno se vam zahvalim in prav prisrčno pozdravljam vse Števerjance z iskrenim voščilom novih uspehov v SKPD.

Vaš prijatelj Hilarij Cotič

Razglednica prikazuje Kraško apokalipso Vladimira Lakoviča iz leta 1996.

Doberdob, 24. januarja 2005

Prisrčna zahvala za poslano knjigo. Bil sem je zelo vesel!
Veliko uspehov in lep pozdrav!

Ambrož Kodelja

Iz Briškega časnika...

NOVOLETNO SREČANJE OBMEJNIH OBČIN V KRMINU: VELIKO LEPIH BESED IN DOBRIH ŽELJA

Že tradicionalno srečanje obmejnih občin Števerjan, Krmin, Dolenje in Brda je bilo tokrat 23. decembra 2004 v prostorih občine Krmin in je bilo prvo po vstopu Slovenije v EU. Potekalo je na že ustaljen način; nagovori vseh štirih županov, izmenjava daril in družabni klepet ob jedi in pijači. Novost je le v tem, da se že od prejšnjega, ki je bilo decembra 2003 v gradu na Dobrovem, odvija na enem mestu, vsakokrat v drugi občini. Pričakovanja, da bo to srečanje zgodovinsko tudi glede udeležbe, pa se niso uresničila. In to dejstvo je pri mnogih naših udeležencih znova pustilo grenak priokus in občutek, da na lokalnih ravneh še ni vse tako, kot je bilo okoli lanskega prvega maja slišati iz ust visokih politikov na državni ravni obeh sosed. Ali pa bo treba še počakati, da bo ta meja zbledela predvsem v glavah.

Prvi je prisotne pozdravil župan gostujoče občine Krmin, Claudio Cucut, ki je med drugim dejal, da so po vstopu Slovenije v EU pred nami nove razmere in novi projekti. Srečanje potrjuje voljo in željo po združevanju vseh štirih občin, saj živimo na skupnem prostoru. Predstavniki vseh institucij civilne, vojaške in cerkvene oblasti si morajo prizadevati, da bi bilo življenje za bodoče rodove na tem področju boljše. Tu naj bi se gojilo sožitje in bratstvo, ki je nujno za človeka dostojno življenje. Zaključil je s čestitkami za praznike in z lepimi željami za prihajajoče leto.

Župan občine Brda, Franc Mužič je izrazil svoje razočaranje nad udeležbo. Tolikšna je v preteklih letih bila zgolj na enem izmed prejšnjih srečanj, ki so potekala na treh mejnih prehodih. Dejaj je, da smo tu zbrani vsi, ki se trudimo napraviti ta prostor enoten. Colio in Brda sta ena kultura, eno geografsko področje in prav je, da skupno nastopamo v združenji Evropi. Ljudje na tem prostoru že stoletja dokazujemo, da smo sposobni iskati skupne točke in slediti skupnim ciljem. Izrazil je optimizem in pričakovanje, da se ta prostor resnično odpre, kar se doslej pravzaprav še ni zgodilo. Apeliral je na vse odgovorne, da bi bil mejni prehod v Neblem odprt neprekinjeno. Čestitkam je dodal še željo, da bi čez leto dni slavili tudi konkretne rezultate dobrega medsebojnega sožitja.

Giovanni Crosato, župan občine Dolenje je v svojem nagovoru prisotnim dejal, da moramo biti predvsem ljudje, ne glede na jezikovno pripadnost. Ni dovolj le skrb za gospodarski napredek, ampak predvsem skrb za človeka, ki naj postane človek evropskega duha. Tudi on je svoje izvajanje sklenil s prazničnimi čestitkami in dobrimi željami.

Za prevajanje nagovorov v oba jezika (v obliki strnjenih izvlečkov) je poskrbel župan občine Števerjan Adriano Corsi, ki je spregovoril zadnji. V svojem nagovoru je poudaril, da je to srečanje praznik vseh, ki živimo na tem območju, ki se ponovno združuje po vstopu Slovenije v EU. Kulturno, gospodarsko in zgodovinsko gledano je to enovit prostor. V svojem voščilu pa je še dodal, da si želi, da bi se tudi urniki odprtja mejnih prehodov bolj prilagodili potrebam tega prostora – enotnega briškega prostora, s čimer bi se brez ovir odvijalo kulturno in gospodarsko sodelovanje.

MILENA BEGUŠ

OBCNI ZBOR SEKCIJE SSK ZA ŠTEVERJAN

Dne 17. februarja 2005 je potekal v Sedejevem domu občni zbor števerjanske sekcije stranke Slovenske skupnosti. Občni zbor predstavlja za vsako sekcijo trenutek, ko je treba pazljivo pregledati dosedanje delovanje obenem pa si postaviti nove cilje. Sprejeti je treba namreč nove izzive, ki jih današnji čas nalaga naši skupnosti, naši manjšini in tudi slovenskemu narodu v celoti. Sooblikovanje in uresničevanje takega »programa« pa je naloga vseh članov in somišljenikov stranke, ki so se tudi številno udeležili srečanja. To dejstvo potrjuje, da je števerjanska sekcija še vedno najštevilčnejša znotraj Ssk in da se zanimanje za politiko v zadnjih letih ni poglelo.

Vodstvo občenega zbora je bilo po soglasni izvolitvi zaupano dolgoletnemu članu sekcije Simonu Komjancu. Svoje pozdrave so občenemu zboru kot gostje prinesli tudi predsednik Ssk Drago Štoka, za pokrajinsko tajništvo Ssk pokrajinski svetovalec David Grinovero, predsednik sovođenjske sekcije Julijan Čaudek. Pisne pozdrave pa sta poslala deželni svetovalec Mirko Špacapan, ki se zaradi obveznosti v deželnem svetu ni mogel udeležiti srečanja ter pokrajinski predsednik Ssk Ivan Černic, ki je bil odsoten zaradi bolezni.

V osrednjem delu srečanja je kot prvi posegel predsednik sekcije Ssk Branko Terčič. Na kratko je orisal delovanje sekcije, katere vodstvo sta s tajnikom Ivanom Vogričem prevzela po zadnjem občenem zboru leta 2001 ter izpostavil izredne rezultate, ki jih je stranka dosegla ob sodelovanju vseh njenih članov. Zahvalil pa se je tudi županu Hadrijanu Corsiju za odlično vodenje števerjanske občinske uprave. Sledil je poseg župana, ki je preko analize današnjega gospodarskega ter političnega stanja našega prostora izpostavil tri ključne izzive na katere bo morala sekcija v kratkem ponuditi odgovore:

- kakšno vlogo bo nosil Števerjana znotraj vseh hitrejšega regijskega povezovanja npr: Collio-Brda ter Zamejstvo-Primorska, ki je posledica svetovne globalizacije;
- kako naprej razvijati vlogo povezovalca interesov ter »motorja« skupnosti;
- na kateri način se temeljito pripraviti na prihodnje volilne izzive.

Nato je svoje tajniško poročilo predstavil Ivan Vogrič, ki je s svojim direktnim slogom večkrat izval prisotne tako, da je izpostavil poleg pozitivnih rezultatov, ki jih je sekcija dosegla v njegovem mandatu, tudi nekatere spodrsiljaje, ki bi lahko škodovali sekciji v njenem nadaljnjem delovanju. S svojim posegom je namreč tajnik izpostavil, da vodi pomanjkanje samokritičnosti, na vseh ravneh, neizbežno v podcenjevanje obstoječega stanja in posledično v boleč poraz. Poraz, ki si ga sekcija oziroma Slovenska skupnost ne zasluži zaradi vsega dela in poštvrtovalnosti, ki ju posamezni aktivisti vlagajo v ta projekt.

K razpravi, ki je sledila je kot prvi stopil župan Corsi, ki se je v svojih besedah spomnil volilnega gesla zadnjih občinskih volitev: v skupnosti je moč, ter podčrtal, da samo vsi skupaj »zmoremo in zmagamo«. Zrellost stranke je dodal se izkazuje tudi v njeni samokritičnosti. Besedo je nato prevzel odbornik goriške občine ter deželni tajnik Damjan Terpin, ki je pohvalil celotno sekcijo za njeno poštvrtovalno delo in vse dosežene uspehe. Dodal je tudi, da si v zadnjem obdobju deželno tajništvo prizadeva za večjo koordinacijo in povezanostjo med posameznimi sekcijami na teritoriju. Na mednarodni ravni je izpostavil odlične odnose med stranko in novonastalo vlado RS.

Ob koncu večera je bil soglasno izvoljen tudi novi odbor, ki ga sestavljajo Rinaldo Dorni, Boris Hladnik, Alojz Ivan in Jurij Hlede, Gabrijel Komjanc, Ivan Maraž, Darko Miklus, Ivan Mužič, Mirko Mužina, Izidor Prinčič, Edi Skok, Branko Terčič, Janez Trpin, statutarni člani odbora so kandidati lipo veje na zadnjih občinskih volitvah, v nadzorni odbor pa so bili potrjeni Roman Di Battista, Marino Humar, Simon Komjanc.

Srečanje se je zaključilo z minutnim molkom v spomin na dolgoletno članico sekcije in odbornico za kulturo Anko Černic.

MILKO DI BATTISTA

NES-OGLASJE

Družba Iris – Isoncina Reti Integrate e Servizi Spa je bila ustanovljena meseca maja 2003 z združitvijo treh služnostnih ustanov Goriške: AMG (Gorica), EnAM (Ronke) in AMI (Gradišče ob Soči). V družbo Iris je danes včlanjenih 25 občin, zaobjema torej 142.000 ljudi v razsežnosti 466 kv. km. površine. Obširna struktura torej, zakoreninjena na celotnem pokrajinskem teritoriju, s stotino uslužbencev, poleg tega razpolaga z javnim kapitalom in njeno specifičnost predstavlja nudenje raznih uslug občanom, kot so pobiranje smeti, voda, greznice, plin, ipd.: iz navedenega sledi, da bi vsakemu občanu moralo tesno stati pri srcu delovanje družbe.

Že takoj po ustanovitvi se je po javnih občilih prebiral o razgovorih s strani vodstva Irisa z ostalimi služnostnimi ustanovami znotraj in izven dežele o domnevem združevanju, o nastanku torej večjega podjetja, beseda globalizacija namreč je danes zelo aktualna; v trenutku torej, ko samo podjetje ni še niti dobro zaživelo, kaj pa še, da bi se blagovno in organizacijsko utrdilo.

Tako smo lani zasledili markantno pogajanje med Irisom in ostalimi sličnimi ustanovami iz Furlanije in bližnjega Veneta, da bi skupaj pripeljali na površje toliko željeni načrt Nesa. Ta skupna ustanova naj bi se imenovala prav NES. Treba je povedati, da večina partnerjev, med temi mislim, da bi lahko mirno vključili tudi goriško Iris, nima urejenih raznih notranjih postopkov, da bi lahko zagotavljala ne le samo dobičkonosno poslovanje, pač pa predvsem kvaliteto in kakovost uslug. Kaj to pomeni, da nima urejenih raznih notranjih postopkov? Vsak dober gospodar mora najprej urediti red v lastni hiši, tako da bo lahko dobil zaupanje navzven, da bo konkurenčen, da bo na trgu deležen solidnega spoštovanja in da bo zadovoljil z dobro organizacijo vse potrebe posameznih odjemalcev, ki so v tem primeru občine in torej neposredno mi občani. Znak neurejenosti notranjih razmerij so stalni poviški tarif (cene uslug) s strani Irisa, ki v končni fazi bremenijo preko občin vedno nas občane. To je le ena posledica neorganizacije in če začnemo podrobneje brskati, bo takoj skočil na zobovje česala še kak »nesoglasnik« voz. Preprosto pravilo pravi, da kdor uteškočeno plava v bazenu, naj se ne podaja v odprto morje, ker resnično tvega potop. Ali v tem primeru plavalec ni igral važne vloge? Smo se sploh vprašali, če bi načrt bil izpeljan do konca, lahko tudi še bo, kak oster udarec bomo občutili mi občani, plačevalci koriščenih uslug?

Mislím, da moramo občani težiti in se boriti za čimboljše usluge in temnižje cene le teh. Mogoče pa to ne drži!? Pri upravljanju podjetij igrajo važno vlogo sposobnosti posameznika in ne ostra, enosmerna politična gledanja in prepričanja.

Krajevni časopisi so tej aferi, če jo lahko sploh tako imenujemo, upravičeno polagali veliko važnosti, a morda so včasih dajali preveč pozornosti ohlapnim polemičnim akcijam posameznih političnih akterjev. Ne glede na majhno ali veliko polemiko, ki je v pokrajinskem in širšem merilu nastala okrog Irisa, bi bilo prav, da bi se prav mi, preprosti koristniki in plačevalci uslug teh ustanov, predvsem pa vidne osebnosti političnega ringa, najprej dobro osvestili nad vsem dogajanjem in šele v naslednjem postopku zatrjevali svoja stališča. Slednja pa naj ne bodo v korist slehernih političnih interesov, ampak v korist vseh nas, preprostih občanov!

MARJAN DRUFOVKA

OBČINSKE VESTI

Na občinski seji, 15. februarja 2005, je bil odobren proračun za leto 2005, poročilo za predvideni programski načrt za triletnje 2005-2007 in proračuna za triletnje 2005-2007. Občinski proračun je v zdravem stanju, količnik davka na nepremičnine ICI ostaja nespremenjen (6/1000), razvidno je krčenje davčnih dohodkov, za leto 2005 občinska uprava ne predvideva prevzemanja posojil.

Tradicionalni sistem javnih uprav se kar hitro preoblikuje, spreminja se v nov pristop, ki zahteva zelo hitra dojemanja in odreagirana. Za majhne občine, predvsem za tiste s pretežno kmetijskimi zemljišči, postaja vedno večji finančni problem kar se tiče investicij. Prisostvujemo stalnemu porastu rednih, režijskih stroškov, kar negativno vpliva na možnost zadolževanja in jemanja dolgoročnih kreditov s strani javnih uprav. Težko je namigniti kaj bo prinesla bližja prihodnost, predvsem majhnim, pretežno kmečkim upravam kot je naša.

OBVESTILO MLADIM BRALCEM

Mladinski krožek F. B. Sedej obvešča mlade bralce, da se števerjanska mladina srečuje vsak četrtek ob 21. uri na na razgibalni urici v spodnjih prostorih Sedejevega doma. Mladina se preizkuša v namiznemu tenisu (ping-pong), namiznemu nogometu (calcetto), malemu nogometu in še kakemu športu. Vse to traja le dobro uro. Vsi toplo vabljeni!

ROJSTVA:

17. januarja 2005 je mami Silvani Vogrič in očku Alessandru Tomadoniju privekala na svet mala Valentina. Števerjansko verno občestvo in društvo F. B. Sedej čestitata mladi družini, dojenčku pa, da bi zrastle v pridno slovensko dekle.

Mamici Nadji Žniderčič, očku Petru Boškinu ter dvojčkama Ivanu in Miri se je 1. marca 2005 pridružila mala Vida. Številni družini iz srca čestitamo, punčki pa voščimo obilo sreče v življenju.

DAROVI:

ZA ŠTEVERJANSKO CERKEV: v spomin na pokojno Magdo Ciglič in Feroletu soprogo Ivan Feroletu 250,00; Darko Dornik z družino 30,00; za ogrevanje N.N. 20,00, N.N. 47,00; v spomin na pokojno Dionizijo Mužina vd. Bajt N.N. 30,00; N.N. 70,00; N.N. 200,00; N.N. 12,00; N.N. 40,00; N.N. 27,00; N.N. 30,00; N.N. 50,00; N.N. 10,00 evrov;

ZA CERKEV NA JAZBINAH: Lojze Colja 20,00 evrov;

ZA MISIJONE: za lačne otroke v misijonu naše škofije na Slonokoščeni obali N.N. 100,00; za misijon p. Dina v Dehlju 50,00 evrov;

NABIRKA ZA PRIZADETE V JUŽNI AZIJI: 1672,00 evrov;

ZA ŠTEVERJANSKI VESTNIK: Alma Humar 20,00; N.N. 50,00; N.N. 20,00; za pošiljanje Vestnika Anici Crassini v Avstralijo T.A. 20,00; Marica Rožič 40,00 evrov;

ZA PUBLIKACIJO KULTURNA POT: N.N. 25,00 evrov.

RAZPIS

35. Festivala domače glasbe

»ŠTEVERJAN 2005«

S.K.P.D. F. B. SEDEJ iz Števerjana razpisuje 35. Festival domače glasbe »Števerjan 2005«, ki bo v Števerjanu 1., 2. in 3. julija 2005

MED BOROVCI.

1. Festival je tekmovalnega značaja. Prijavijo se lahko vsi slovenski ansambli, ki gojijo narodno - zabavno glasbo.

2. Vsak ansambel mora izvajati dve skladbi. Prva skladba mora biti iz zakladnice najbolj priljubljenih uspešnic domače glasbe ter napisana in izvedena (npr. na plošči) s strani najboljših slovenskih narodno-zabavnih ansamblov (npr. Avsenik, Slak, Mihelič itd.). Druga skladba, s katero se bo predstavil ansambel, mora imeti besedilo v slovenskem jeziku, biti mora povsem izvirna ter prvič predstavljena javnosti!

Ni dovoljena uporaba instrumentov, ki elektronsko proizvajajo zvok!

3. Festival se odvija v treh dneh. Na prvih dveh večerih nastopijo vsi prijavljeni ansambli, ki izvajajo dve skladbi. Na nedeljskem, finalnem delu Festivala, nastopijo najboljši ansambli prvih dveh večerov. Njihov izbor in število določi strokovna komisija. Ansambli, ki nastopijo na nedeljskem programu, morajo ostati v nošah do konca festivalskega nagrajevanja.

4. Ansambli, ki so prepuščeni v finale nastopijo z istima skladbama na finalnem večeru in se potegujejo za sledeče nagrade:

A) nagrada za najboljši ansambel Festivala in trofej društva <i>F. B. Sedej</i>	€ 1.100,00
B) nagrada občinstva	€ 520,00
C) nagrada za najboljšo vokalno izvedbo	€ 360,00
Č) nagrada za najboljšo izvedbo kvinteta	€ 310,00
D) nagrada za najboljšo izvedbo tria	€ 310,00
E) nagrada za najboljše besedilo	€ 160,00
F) nagrada za najboljšo melodijo	€ 160,00
G) nagrada za najboljšega debitanta	€ 160,00

5. O vstopu v finale in podelitvi nagrad pod točkami A, C, Č, D, F in G določa komisija, ki jo sestavljajo glasbeni strokovnjaki in predstavniki organizatorjev. Komisiji predseduje predsednik društva. O nagradi pod točko E odloča komisija, ki jo sestavljajo literati, jezikoslovci in predstavnik društva.

6. Nagrado pod točko A, in sicer nagrado za najboljši ansambel Festivala, podeli strokovna komisija za splošni vtis ansambla (izvedba, melodija, izvirnost in predstavitev ansambla na odru itd.) in je podeljena izključno za izvirno skladbo.

Nagrado pod točko B, in sicer nagrado občinstva, podeli občinstvo na podlagi posebnih glasovnic. Ocena občinstva je osnovana izključno na izvedbi skladbe iz zakladnice najbolj priljubljenih uspešnic domače glasbe.

Nagradi pod točko C, in sicer nagrado za najboljšo vokalno izvedbo, in točko E, in sicer za najboljšo besedilo, podelita strokovni komisiji na podlagi najboljših izvedb oz. besedila izvirne skladbe.

Nagradi pod točko Č, in sicer nagrado za najboljšo izvedbo kvinteta, in točko D, in sicer za najboljšo izvedbo tria, podeli strokovna komisija na podlagi izvedbe obeh skladb.

Nagrado pod točko G podeli komisija najboljšemu ansamblu med tistimi, ki prvič nastopajo na Festivalu.

Ansambl, ki so prepuščeni v finale, lahko prejmejo samo po eno nagrado!

7. Prijava mora vsebovati:

a) naziv ansambla, sedež in datum ustanovitve;

b) naslov ansambla ali njegove vodje, kamor bodo naslovljeni bodoči dopisi ter nujno telefonska številka;

c) besedilo in notno gradivo izvirne skladbe;

č) naslov in izvirni izvajalec skladbe iz zakladnice najbolj priljubljenih uspešnic domače glasbe;

d) število članov ansambla in njihova funkcija v ansamblu;

e) fotografija in kratek zgodovinski opis ansambla.

OBRAZEC PRIJAVE JE PRILOŽEN RAZPISU!

PODATKI MORAJO BITI ČITLJIVI IN POPOLNI

ROK ZA PRIJAVO POTEČE 1. MAJA 2005 (upošteva se poštni žig)

Prijave morajo biti poslane na sledeči naslov:

S.K.P.D. F. B. SEDEJ

Trg Svobode, št. 6

34070 Števerjan

Gorica – Italija

tel./fax: 0481/884037

8. Organizator si prevzame stroške večerje in prenočišča ansambla. Vsi ostali stroški so v breme ansambla!

9. S prijavo na Festival privoli ansambel snemanju izvirne skladbe za radijske oz. televizijske programe.

10. Organizator si pridržuje pravico, da po potrebi spreminja navedena pravila, brez nikakršnih predhodnih obvestil!

PREDSEDNIK

S.K.P.D. F.B. Sedej

Mihael CORSI

Za vse morebitne informacije se lahko obrnete na podpredsednika društva *F.B. Sedej*, vsak dan razen sobot in nedelj od 13.30 dalje, oz. pismo, na zgoraj naveden naslov društva.

Franka Padovan

tel.: 0481/884160

mobitel: +39338/7812271

KUHINJSKI RECEPT

ŠPINAČNA JUHA

Za pripravo potrebujemo: 1 žlico olja, nekaj narezane čebule, 1 žlico masla, nekaj narezanega peteršilja, 4 žlice moke, sol, poper, 25 dag kuhane in narezane špinače, 1 dl sveže smetane, 5 dl mleka, 2 l vrele slane vode.

Na maščobi zarumenimo drobno narezano čebulo, dodamo maslo, peteršilj, moko. Ko to zarumeni, dodamo še špinačo, smetano, mleko in vodo. Posolimo, popopravimo in pustimo dobro prevreti.

PALAČINKE Z MESOM

Za pripravo palačink potrebujemo: moko, mleko in jajca.

Za pripravo nadeva potrebujemo: ½ kg mletega mešanega mesa (svinjsko in goveje), 1 čebulo 1 česen, sir za ribanje, ščepec soli, malo popra.

Sestavine med sabo dobro zmesimo, specimo palačinke in jih odložimo za kasneje.

Na olju prepražimo sesekljano čebulo, da lepo porjavi. Dodamo približno ½ kg mletega mesa in ga zadušimo. Dodamo sol, poper in česen in po potrebi zalijemo z malo juhe, da ne bo masa presuha. Ko je meso pripravljeno, ga namažemo po palačinki in nato jo zvijemo v rolado. Ko pripravimo več takih palačink, jih zložimo v pekač in po njih naribamo sir. Vse skupaj damo v pečico toliko časa, da se sir razpusti in dobi malo barve.

LIMONINA PITA

Za pripravo testa potrebujemo: 250 g moke, 200 g stopljenega masla, 2 žlici sladkorja, ščepec soli, 3 žlice limoninega soka, 5 žlic toplega mleka.

Za pripravo kreme potrebujemo: 6 jajc, 1 žlico škroba, 350 g sladkorja, 250 g masla, 2 žlici nastrgane limonine lupine, 6 žlic limoninega soka, ščepec soli.

Moko, 175 g masla, sladkor, sol in limonin sok zgnetemo v gladko testo in ga za 30 minut postavimo v hladilnik. Na pomokani delavni površini ga razvaljamo na debelino 4 mm in z njim obložimo tortni model s premerom 24 cm in oblikujemo 3 cm visok rob. Raztopimo preostalo maslo in z njim premažemo testo in nato ga pečemo 15 minut pri 150°C. Kadar bo pečeno ga zvrnemo iz modela in ga ohladimo.

Za kremo rumenjake ločimo od beljakov in jih s škrobom in 125 g sladkorja penasto vmešamo. Dodamo koščke masla, limonino lupino in 5 žlic limoninega soka. Zmes stepamo z metlico nad vodno kopeljo, da se krema zgosti. Kremo ohladimo in z njo premažemo tortno osnovo. Beljake stepemo s soljo in limoninim sokom v trd sneg in vmes dodajamo preostali sladkor. S snegom obložimo tortno osnovo in z žlico oblikujemo neenakomerne valove. Pečemo od 8 do 10 minut pri 225°C.

Dober tek!

EVELIN BULFONI

ZA KRATEK ČAS

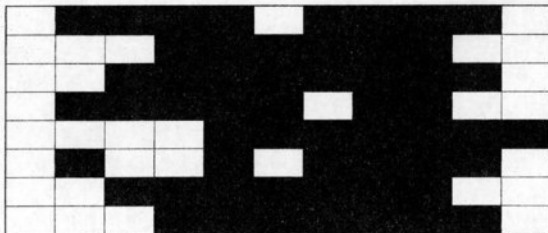
6		32
	14	
	24	

	9	
5		29
	25	

5		7
	6	
27		17

	27	
		13
	5	

V vsak kvadraterk vstavi pravo številko tako, da bo vsota v vseh vrstah in stolpcih znašala 50.

Poskusi prešteti, koliko opek manjka, da sestaviš popoln zid.

E.D.

Rešitev iz prejšnje številke:

Izhod si dobil, če si sledil slednji vrstni red: 8, 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72, 80, 88, 96, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 152, 160, 168, 176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240, 248, 256, 264, 272, 280, 288, 296, 304.

Geslo se glasi: vesele praznike.

A N K E T A

Ob dnevu kulture so osnovnošolci od bliže spoznali vaško glasilo Števerjanski vestnik. Učiteljicam je bila izročena anketa, ki so jo otroci izpolnili.

DA

NE

Rad-a hodiš v šolo?

85%

15%

Kateri šolski predmet, ti je najbolj všeč? Navedi enega!

*Likovna vzgoja (30%), matematika (15%), angleščina (15%), računalništvo (10%),
verouk (10%), telovadba (10%), italijanščina (5%), nobeden (5%).*

Rad-a bereš (časopis, knjigo, pravljice ipd.)?

85%

15%

Ali bereš kaj tudi skupaj s starši?

75%

25%

Bereš Števerjanski vestnik?

65%

35%

Če si odgovoril-a DA, kaj v njem najraje prebiraš?

*Okence Osnovnošolci pišejo (55%), članke o izletih (10%),
okence Za kratek čas (5%).*

Bi rad-a kaj dodal-a ali spremenil-a v Števerjanskem vestniku?

10%

90%

Če si odgovoril-a DA, navedi kaj!

Da bi bil barvan (5%), da bi imel obliko zvezka (5%).

Ali je zate Števerjanski vestnik vaški skupnosti potrebno glasilo?

100%

0%

Se rad-a ukvarjaš s kulturo (poješ, recitiraš, ipd.)?

80%

20%

Dan kulture, ki ste ga obeležili v šoli, ti je bil všeč?

100%

0%

Veš na katerega pesnika se mi Slovenci ob dnevu kulture spomnimo?

100%

0%

Če si odgovoril-a DA, navedi ime!

France Prešeren (100%)

Boš še tako naprej sooblikoval in prirejal dneve kulture?

95%

5%

Poveži pojem kultura s kako besedo, ki je tebi najbolj
priljubljena! (napiši eno besedo)

*Odbojka (20%), telovadba (15%), nič (15%), nagelj (10%), klavir (10%),
veselice (5%), dan (5%), bobni, ker mi je všeč glasba (5%), gledališče (5%),
aktualnost (5%), nagelj in ljubezen (5%).*

*Na anketo je odgovorilo 20 otrok. V kvadratu in pa v oklepaju je prikazan odstotek
otrok, ki je dalo enak odgovor.*